

nogen Paastjønneelse af, men som jeg delvis maa beklage. Jeg nævner her først og fremmest den Indstilling, som under Nr. 72 er gjort om, at en begjært Forhøielse skal nedsettes, en Forhøielse, der var begjært med særligt Hensyn til at skaffe Lønningstillæg til 4 af Universitetets ekstraordinære Docenter og Ansættelse af en tidligere midlertidig ekstraordinær Docent som fast ekstraordinær Docent. Det er en Nedtættelse, som vil medføre, at disse Docenter ikke faae den fulde Forøgelse, som man havde ønsket at skaffe dem, og som Ministeriet har foreslaaet. Nu tror jeg, at den Forøgelse i deres Løn, som er bleven foreslaaet, ingenlunde var for stor. Forholdet vilde derester blive det, at den ældste af disse faste ekstraordinære Docenter, som har fungeret i 10 Aar og udsørt fuld Gjerning som en normeret Universitetslærer, nu vilde naae efter 10 Aars Forløb op paa yngst Professoregøge, medens han efter det noget reducerede Tillæg, som her er bevilget, ikke engang vil naae saa høit. Jeg tror, at man vil kunne forstaa, om der hos de ekstraordinære Docenter ved Universitetet let kunde udvikle sig en noget bitter Følelse, naar de skulle virke under saa ugunstige økonomiske Forhold, blot fordi deres Stilling ikke er normeret, medens de isørigt gjøre fuldt det samme Arbejde som de andre Universitetslærere, og det uagtet det for afskillige af disse Bladfers Bedkommende er foreslaaet saavel fra Universitetets Side som senere af Ministeriet i et forelagt Lovforslag, at de skulde være normerede. Jeg tror, at den Økonomi, som herved opnaas for Universitetet, ikke er nogen god Økonomi, at den tværtimod er en Ødslen i en anden Forstand, en Ødslen nemlig, forsaavidt som det største Udbytte, der skulde naas og kan naas, betinges af to Ting, nemlig først, at man i enhver Lærerstilling ved Universitetet opnaar den bedste Kraft, som er for Haanden, og dernæst, at man lønner denne Kraft saaledes, at den kan offre sig væsentlig for Universitetsgjæringen og ikke af Omstændighederne bliver nødt til at søge Bierhverv. Jeg tror i det Hele, som ogsaa ved anden Leilighed udtalt, at de nuværende Professorlønninger ere for lave, til at man paa nogen Maade tør garantere for, at de bedste Kræfter, som ere for Haanden, kunne vindes for Lærerpladserne ved Universitetet. Ganske særlig tror jeg, at de Lønninger, hvormed de ekstraordinære Docenter have været affundne, ere for lave, til at man paa nogen mulig Maade kan forlange, at disse Mænd udelukkende eller væsentlig skulle offre sig for Universitetsgjæringen, saa gjerne de end selv maatte ønske det. Thi saa utvivlsomt som det er, at netop disse Mænd, om hvem jeg taler, have Lykt dertil, er det jo ganske vist, at Nødvendigheden af at leve og leve med Familie maa nøde dem til at offre en ikke ringe Del af deres Tid paa anden Videnskaben ved Universitetet uvedkommende Besjæftigelse. Det, der nu er foreslaaet bevilget, er jo imidlertid altid

Noget, og jeg skal forsaavidt heller ikke andet end udtale en Paastjønneelse af, at der er foreslaaet ydet saa nogenlunde klækkeligt Tilskud til de hidtil bevilgede Lønninger. Jeg skal med Hensyn til en Udtalelse, som saaldt før fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Lauher), bemærke, at det jo ganske bestemt har været anbefalet fra Universitetet, at den ekstraordinære Docent i Geografi skal ansættes som fast Docent. Jeg tror, at det ærede Medlem her gjorde sig skyldig i en Forveksling af to Ting; Universitetet eller idetmindste Flertallet af Lærerforsamlingen har ikke ment, at Docentposten i Geografi skulde være en normeret Stilling, o: en saadan, som til enhver Tid skulde søges besat, og det har man væsentlig ikke ment af den Grund, at man jo var nødt til at indskrænke sig og derfor har troet at burde indskrænke sig til at kræve det repræsenteret i de normerede Læreroposter, som nødvendigvis maa være repræsenterede, og det har man ikke ment at kunne sige om Geografi, hvis forskellige Bestanddele kunne tænkes forbundne med andre normerede Fag. Men man har gjentagne Gange og meget varmt udtalt sig for, at den Docent, som nu har en midlertidig Stilling, og som har virket ved Universitetet i over 10 Aar paa en Maade, som har vundet Paastjønneelse i meget stort Omfang ogsaa udenfor Universitetets Kreds, skulde ansættes fast og derved ogsaa opnaa en højere Løn end den, han nu efter over 10 Aars Virksomhed vil faae med det Tilskud, her bevilges, nemlig ialt 2,000 Kr.; dette Beløb er aldeles bestemt af en saadan Ringhed, at han ikke paa nogen Maade fuldstændig kan offre sig til den videnskabelige Universitetsgjæring. — Der er en anden Post paa Universitetets Konto, som Udvalget har været enig om at nedsette, og som jeg meget maa beklage er foreslaaet nedsat, nemlig Posten med Hensyn til Katalogarbejde ved Bibliotheket, hvilken Post er nedsat til det Halve. Der er ganske vist henvist i Udvalgsbetænkningen til, at det er det, som var forlangt af Universitetsbibliothekaren, hvormod det er Konfistorium, der har indstillet, og den høitærede Minister, der har bifaldet, at Summen fordobles. Det maa man imidlertid paa ingen Maade misforstaa, som om Konfistoriet derved er i Modstrid med Bibliothekaren. Nei, Forholdet er det, at Bibliothekaren af en vis Bessedenhed har ment at burde indskrænke sig til den halve Sum, altsaa, med andre Ord, for, at Arbejdet blev fordelt over en meget lang Aarække, medens Konfistoriet har ment, at de Ulemper, som for Diebliffet ere tilstede med Universitetsbibliothekskataloget, ere saa betydelige, at man skulde søge at komme over det i en kortere Tid end den, der nu er paatænkt. Denne Bessedenhed fra Bibliothekarens Side er meget let forklarlig. Forholdet er det, at da den høitfortjente tidligere Bibliothekar, Professor Thorsen, gik af, var det vistnok saa, at han søgte sin Afsked tildels i Følelsen af, at der forestod et